

„Kötelességünk, hogy újjáépítsük”

A Szolnoki Művésztelep 1945 utáni évei

1977-ben Szolnok a művésztelep háromnegyed évszázados jubileumát ünnepli. A Szolnoki Galéria termeiben — a művésztelep előtörténetét bemutató, Pettenkofentől — Fényes Adolfig c. nagy sikerű tárlat folytatásaként — nyílik meg a Szolnoki Művésztelep jubiláris kiállítása, amely az 1902—1977. között itt dolgozó festők, szobrászok legjobb alkotásaiból készül.

Írásunkkal az évfordulóhoz kívánunk csatlakozni, és a művésztelep eseményekben, megpróbáltatásokban egyaránt gazdag történetéből az 1945 utáni első évekre nyújtunk bepillantást. A csaknem emberöltőnyi idő, a történelmi távlat indokolja, hogy képeket, dokumentumokat villantsunk föl az újjáépítés hősi korszakából, mert ez az időszak az idősebbeknek szívdobogató emlék és tanulság, a fiatalságnak történelem.

Dr. Elek István, lelkes műbarát, évtizedeken keresztül a művészek baráti körébe tartozó orvos 1945. októberében „Felhívás a magyar képzőművészet barátaihoz” című írásában olvashatjuk:”

„... könnyes lett a szemem, mert a telepen mindenütt pusztulást, romokat látok. A pusztítás végzete nem kímélte sem Szolnokot, sem a Szolnoki Művésztelepet... Ne hagyjátok a háború folytán megsérült és elalélt Szolnoki Művésztelepet!

Ez nobile officium (megtisztelő kötelesség) — mondották még tegnap, — a demokrácia kötelez, — mondjuk ma ...

Az újjászületett, demokratikus Magyarországnak nem lehet közömbös, hogy mi lesz a Szolnoki Művészteleppel! Kötelességünk, hogy újjáépítsük a magyar képzőművészetnek ezt a fellegvárát, hogy ismét alkothassanak itt művészeink, és alkotásaikkal hirdessék a világ minden részében a még romok közt élő, de dolgozó, jobb jövőben bizakodó, megújult Magyarország művészetét.”

A Szolnoki Művésztelep is osztozott a fontos közlekedési csomópontban lévő város sorsában. Ahogy a háború pusztításainak esett áldozatul a vasút, a pályaudvar és környéke, Szolnok minden hídja, a Tisza-híd közelében lévő művésztelep is súlyos károkat szenvedett 1944. nyarán az angolszász bombázásoktól, de a művésztelep árnyas fái alatt a német páncélosok ásták be magukat, földülva a parkot, kerítést, épületeket, csatatérre változtatva a környéket.

A történelme során legnagyobb pusztulást megélt városban az 1944. november 4-i felszabadulás után megindult az élet, az újjáépítés. S hogy ennek mennyire szerves része volt a művésztelep is, bizonyítják az alábbi dokumentumok.

1945. január 25-én Szolnok város Ideiglenes Képviselőtestületének alakuló közgyűlésére a művésztelep részéről Baranyó Sándor festőművész kapott meghívást, hogy ott a demokratikus kibontakozás, az újjáépítés feladatairól tárgyaljanak.

Benedek Jenő festőművész 1945. február—március hónapjaiban készítette el Szolnok város részére a közmunkaváltság lerovásának nyilvántartásához

szükséges bélyegek linómetszeteit, melyeknek mindegyike az újjáépítés hőst, a munkást ábrázolja erőteljes, expresszív megfogalmazásban.

1946. szeptember 10-én újjáéledt a Szolnoki Művészeti Egyesület, amely a művésztelep alakulásától — a művésztelepi törzstagok erőteljes bekapcsolásával — irányította a telep életét. Az eredeti célkitűzések megvalósításához a demokrácia még nagyobb lehetőséget biztosít. Szükségesnek látszik tehát ezeknek idézése:

„Az egyesület célja: Általában a képzőművészeteknek és művészeti iparnak felkarolásával a közízlést fejleszteni s a nemzeti közműveltségbe a műérzket és műízlést bevinni.

Különösen célja közé tartozik:

- a) művészeinknek a magyar Alföld természetvilágához és népéhez való vonzása,*
- b) Szolnok városában műtermek építése, fenntartása és művészek használatába való átengedése,*
- c) a művészet megismerésének és szeretetének kultusza,*
- d) Szolnokon egy képzőművészeti múzeum létesítésének előmozdítása.*

A Tiszavidék 1946. szeptember 15-i számában részletezi a művészeti egyesület megalakulását, és dr. Kovács Kálmán főispán, Zsemlye Ferenc polgármester és Vidor Győző nemzetgyűlési képviselő kezdeményezésére a művésztelep újjáépítéséhez terveket készítenek, és a szükséges költségek biztosításához az állami támogatáson kívül a művészeti egyesület tagtoborzási akcióját is megindítják.

Szívélyes hangvételű felhívás és többszáz gyűjtőív jut el a megyében és az országban a Szolnoki Művésztelep barátaihoz. A városokhoz, községekhez, intézményekhez dr. Kovács Kálmán főispán, az Előkészítő Bizottság elnöke, az alábbi levél kíséretében küldi szét a Szolnoki Művészeti Egyesület felhívását 1946. szeptember 19-én:

„Nagymúltú Művésztelepünket, európai képzőművészetünk legjelentősebb művészotthonát a háború elpusztította. A magyar kultúra megbecsülése és szeretete ösztönöz bennünket arra, hogy a telepet a romokból újjáépítsük, s ezért újból életre hívtuk a telepet fönntartó Szolnoki Művészeti Egyesületet.

Az egyesületnek demokráciánk szellemében széles népi alapra kell felépülnie. Arra kérem, a mellékelt gyűjtőív felhasználásával szíveskedjék tagul megnyerni minél több, áldozatkész és kultúrát szerető embert.”

A közölt 201. számú gyűjtőív mutatja, hogy a Fészek Klub és Ráth-Végh István is belépett az alapító tagok sorába. Szolnok város pedig a 16.751/1946. évi határozatában jelentette a főispánnak: „Szolnok város közönsége nevében a Szolnoki Művészeti Egyesülettől 5 db, egyenként 100 Ft értékű alapítótagságot jegyzett”.

A szolnoki tanuló ifjúság segítette a művésztelep parkjának rendezésében, de az újjáépítés nagyobb összefogást igényelt. „A művésztelep épületének rendbehozására mozgalom indult. A rádióban és a sajtóban sürgették a telep helyreállítását azok, akik felismerték a magyar kultúra megmentésének szükségességét, — írta 1946-ban a Tiszavidék „A Szolnoki Művésztelep jövője” c. cikkében Chiovini Ferenc festőművész. — „A mozgalom megindulásakor a Tiszavidék felszólítására kijelentettem, hogy biztosítottak látom a művészi élet megindulását, és helyes irányba való fejlődését, ha a telep lakható állapotba kerül... A művésztelep lényegét ugyan nem a falak adják, meg a romantikus kert, hanem az azokban dolgozó művészek szellemi ereje...”

Biztató jel a művésztelep jövőjére az a lelkes készség, amivel a város és megye társadalma, vezetőségével az élen, a telep újjáépítését szorgalmazza, de szükség van állami támogatásra is... Csak két épület rendbehozásáról van szó a sok között, és a művészek megint megmutatják, hogy érdemes volt helyreállítani a Szolnoki Művésztelepet." 1947-ben meggyorsultak az események, készülnek a felújítási tervek. Társadalmi munkában is segítséget adnak az üzemek. A Szabad Nép 1947. április 20-i — Szolnok város újjáépítésével foglalkozó — számában „Fel kell építeni a Szolnoki Művésztelepet!” c. cikket Baranyó Sándor festőművész írta: „A művésztelep jelene annál szomorúbb. Szétdúlt házak, romok között virul a zöld gyepp, a műtermeknek csak a helye van meg, vagy a falai, szeretnők azt hinni, hogy a művésztelep jövője mégis szép lesz, szebb a múltjánál. Erre vannak biztató jelek is. A Kommunisták Pártja kezdeményezésére egy Intéző Bizottság alakult, amelynek feladata előkészíteni a telep újjáépítését. A Művészeti Egyesület föltámadt, és taggyűjtő akciója során 300-an vállaltak tagságot, nyújtottak kisebb-nagyobb segítséget. Végső fokon azonban a telep újjáépítésének költségét — közel 200 ezer forintból van szó — csak a Közoktatásügyi Minisztérium segítségével lehet előteremteni.”

Ugyanezen a napon juttatta el a Szolnoki Művészeti Egyesület a 7/1947. sz. kérelmet Ortutay Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter úrnak, mint a Szolnoki Művészeti Egyesület elnökének:

Zádor István festőművész törzstaggal és dr. Elek István üv. igazgatóval lefolytatott megbeszélés értelmében van szerencsénk az újjáépítés terveit a következőkben tudatni:

Mindenekelőtt a szellemi élet helyreállítása végett lehetővé kell tennünk, hogy a művészek lejöhessenek Szolnokra és itt ideiglenes helyiségekben, magánlakásokban élhessenek, míg a telepi műtermek helyreállítása megtörténik. E célból a Művésztelep közelében lévő területen a bérbevehető — albérletre gondolunk — szobákat mind sorbavesszük és kikeressük az erre alkalmasakat, és annak megtekintésére fölkérjük a törzstagokat... agitációt fejtünk ki, hogy egyes családok vendégül hívjanak meg egyes törzstagokat...

Kutatást indítunk az iránt, hogy a nagyértékű képtárunknak minél több darabját megtaláljuk és visszaszerezjük.

Igyekezni fogunk, hogy a Szolnokon dolgozott művészek műveiből szerezzünk annyit, és oly kvalitású képeket és szobrokat, melyek alkalmas módon elhelyezve mutatni fogják a szolnoki művészek munkásságát, és reprezentálni, bizonyítani fogják, hogy Szolnok mily nagy jelentőségű a magyar képzőművészetben immár egy század óta.

Ennek kiegészítéséül össze fogjuk gyűjteni mindazokat a könyveket, folyóiratokat, újságcikkeket, prospektusokat, amelyek a szolnoki képzőművészettel foglalkoznak.

Ezek az irányelvek, amelyeket magunk elé tűztünk, és igen örülnénk, ha azok megnyernék Elnök úr tetszését...”

Az Ortutay Gyulához intézett fölterjesztések eredményesek voltak, mert az 1947. június 26-án kelt leirat igazolja, a Művészeti Egyesület vezetőségéhez írt 64.415/1947. a telep helyreállítására 80 000,— forint kiutalásáról küldött értesítést, s mint írja: „Ez az összeg elegendő a fedélszék és héjazat helyreállítása útján az állagvédelem biztosítására. A helyreállítási munkálatok megkezdésének tehát nincsen akadály.”

Közben 1947. május 15—24. között a „Szolnoki Kultúrnapok” keretében „Szolnok a magyar képzőművészetben” gyűjteményes kiállítás nyílt a Szol-

Budapest, 1947. június 26.

Örömmel értesültem arról, hogy a Szolnoki Művészeti Egyesület és Szolnok városa terbevette a Szolnoki Művésztelep helyreállítását.

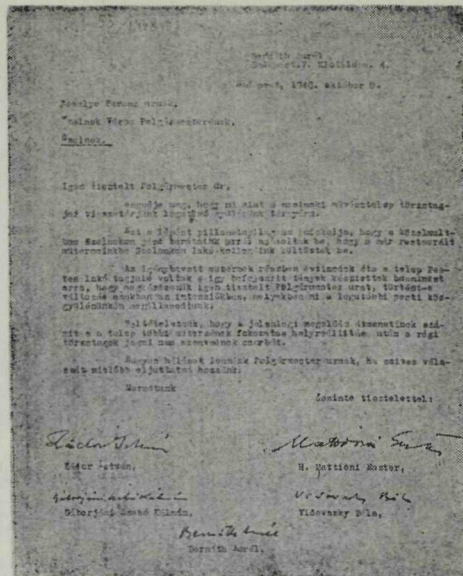
As építés- és közmunkügyi miniszter úrtól ígéretet kaptam arra, hogy még a folyó költségvetési év folyamán 80.000 Ft-ot fog a telep helyreállítására a Szolnoki Művészeti Egyesület részére kiutalni. Erről a Művészeti Egyesület Vesztőközlője 64.415/1947.VII. szám alatt értesített.

Es az Ország elegendő a feddlesék és hóhasát helyreállítás utján az állagvédelem biztosítására. A helyreállítási munkálatok megkezdésének tehát minosen akadály.

[Handwritten signature]

Ortutay Gyula

Kemp Ferenc urnak,
alolsk
Szolnok.

noki Művészeti Egyesület rendezésében, amelyet Zádor István festőművész és dr. Elek István üv. igazgató rendezett a vármegyeháza közgyűlési termében. Elek István nyolcoldalas, szerény kiállítású, de szakmailag igényes katalógusából megtudhatjuk, hogy a 37 kiállítóművész között teljes számmal részt vettek a művésztelep tőrzstagjai és az összes vendégtag is.

A tárlat sikeres megrendezéséhez sok segítséget nyújtott a Szépművészeti Múzeum és a Fővárosi Képtár is muzeális értékű festmények és szobrok kölcsönzésével. Az ünnepélyes megnyitásról a Tiszavidék 1947. május 18-i száma részletes beszámolót közöl:

„Nagyszámú közönség előtt nyitotta meg a képzőművészeti kiállítást Bóka László kultusz-államtitkár. A művésztelep tőrzstagjai közül megjelent Zádor István, Gáborjáni Szabó Kálmán és Chiovini Ferenc. A tárlat jelentős visszapiantásra ad módot a szolnoki festészet múltját illetően. Pettenkofentől kezdve muzeális értékű képek mutatják be az itt járt művészeket. Így a tárlat képet ad a magyar festőművészet elmúlt száz esztendejéről is. Különösen értékes anyaggal szerepel a tragikusan elhunyt Fényes Adolf... Biztató és örvendetes jelenség, hogy az első két napon tíz képet vásároltak.”

A jelentkező új mecénások között Szolnok város és megye, a Szolnoki Cukorgyár szerepel nagyobb vételekkel, de magános vásárlók is jelentkeztek, mint arról a Szolnoki Művészeti Egyesületnek — a Szolnok megyei Levéltárban található — iratai beszámolnak.

A Szolnoki Művészeti Egyesület 1947. június 22-én tartott igazgatósági ülésén jelen voltak: „Zsemlye Ferenc, Hegedűs Lajos alelnökök, dr. Elek István üv. igazgató, Hauk Antal pénztárnok, dr. Szana Antalné, az egyesület titkára, mint jkv. vezető, Szlányi Lajos, Vidovszky Béla, Zádor István, Chiovini Ferenc, Korda Béla, Benedek Jenő festőművészek, igazgatóság tagjai.

Zsemlye Ferenc megnyitja az ülést, és felkéri dr. Elek Istvánt, hogy az egyesület eddigi működéséről beszámolóját tegye meg. Dr. Elek István ismerteti,

hogy a kultuszminisztériumból 80 000,— az újjáépítési minisztériumból 50 000,— forintot adnak a Művésztelep újjáépítésére, de tekintve, hogy ez a pénz még nincs utalványozva, az építkezéshez nem tudnak hozzáfogni, az első és legfontosabb teendő tehát ezeknek az összegeknek a kézhezvételét kiforszírozni. Szükségesnek látná, hogy a Szolnokon dolgozni szándékozó művészek még a telep újjáépítése előtt lejönnének dolgozni, mert ez nyomós érvnek használható föl, az építkezés sürgetésénél.

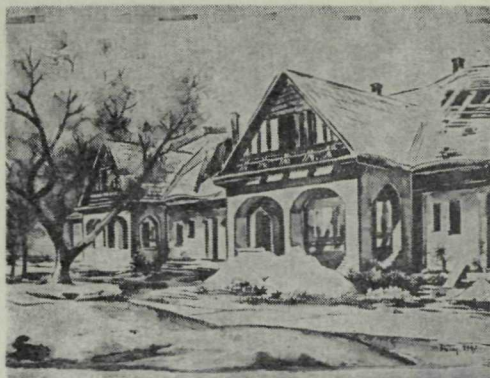
A művészek elhelyezését magánlakásokban, mint albérlőket gondolja és javasolja, azonkívül Szlányi Lajos kapott személy szerint is meghívást. Zádor István és Vidovszky Béla ígéretet tettek, hogy lejönnék a nyár folyamán. Polgármester, az egyesület alelnöke kedvezményes árszabást ígért a Tisza Szállónál...

Zsemlye Ferenc felszólítja a jelenlévőket, hogy egy háromtagú bizottságot válasszanak a telep újjáépítési munkáinak az ellenőrzésére és vezetésére. A bizottság tagjaiul megválasztották dr. Elek Istvánt, Hegedűs Lajost és Chiovini Ferencet...

Folyznak az apróbb állagvédelmi munkák, de a műtermek újjáépítéséhez nagyobb összefogás szükséges. Darvas József újjáépítési miniszter amikor Szolnokon a tüdőkörházat felavatta „... Szolnok kulturális életének egykori büszkeségét, a háborús viszontagságokban majdnem teljesen elpusztult művésztelepet látogatta meg — írja a Tiszavidék 1947. december 25-i száma —. A minisztert Chiovini Ferenc festőművész, a telep törzstagja kalauzolta, akinek a szemle után Darvas miniszter oly mértékű támogatást helyezett kilátásba, amely lehetővé teszi, hogy a telep egykori fényét visszanyerje. Egyelőre ígéretet tett 3 műterem és lakás újjáépítési költségfedezet biztosítására. Az építkezést már január havában megkezdik.”

A Művészeti Egyesület dokumentumai arra is rávilágítanak, hogy a művésztelep Budapesten élő törzstagjai mennyire figyelemmel kísérik a Szolnoki Művésztelep helyreállítását és a Szolnoki Művészeti Egyesület életét. 1948. január 2-án a Szolnoki Művésztelep Budapesten élő törzstagjai (Szlányi Lajos, Zádor István, Gáborjáni Szabó Kálmán, Borberek Kovács Zoltán, H. Mattioni Eszter, Vidovszky Béla, Bernáth Aurél és Basilides Barna) arra kéri „az Igazgatóságot, hogy legközelebbi igazgatósági, illetve törzstag ülését Budapesten tartsa meg, hogy azon valamennyien megjelenhessünk, és az elkészülő műtermek kihasználása felett dönthessünk.”

A Szolnoki Művészeti Egyesület építőbizottsága által tartott rendkívüli ülésen 1948. augusztus 6-án úgy határoztak Zsemlye Ferenc alelnök előterjesztésére, hogy mivel megtörtént a művésztelep négy műtermének helyreállítása, és mivel a műtermek és a művésztelepen tárolt építőanyagok biztonságos őrzéséről másképp gondoskodni nem tudnak, „a legközelebbi igazgatósági ülés összehívásáig az építőbizottság úgy határozott, hogy az igazgatósági tagok jóváhagyásától függően, az elkészült műtermeket ideiglenesen használatba adják olyan művészeknek, akik a telep őrzésére is vállalkoznak... Dr. Szana Antalné ismerteti a beérkezett kérelmeket, melyekre vonatkozólag a bizottság tagjai úgy határoztak, hogy az egyik lakással bíró műtermet az egyesület Szolnokon lakó törzstagjának, Chiovini Ferencnek adja ki ideiglenesen (jobb saroklakás), a másik lakással bíró pedig Benedek Jenő festőművész-rajztanár részére adja ki ideiglenesen bérbe, a harmadik műtermet ugyancsak ideiglenesen Patay Mihály rendelkezésére bocsátja, mivel a tehetséges művész körülményei indokolják legjobban igényét, aki hadifogságból való hazatérte óta, hosszú betegségéből felgyógyulva, most tudna munkához kezdeni, míg a negyedik műterem azoknak

Patay Mihály: Újjáépül a művésztelép (1948. diópac)

**BERNÁTH AURÉLÉNE
DR. PÁRTOS ALICE**
rendelkezési k. ikt. sz. számú és munkaszámú irattal. Budapest, V. EÖTVÖS-UTCA 4. T. 115-84.
Rendelti: 1-149.

Kedves Pista, mellette
ve a halotti iratokat
Bar a határozat a gyer-
fűzős lejárata irat-
sáját felhívta és
akkor képződött le a
meg, az ezután a határozat
jól volt megvalósítva
születésük után nem volt

meg és nem a palatán
a. iratokat a iratokat
azt hán az iratokat
munka iratokat a iratokat
de a iratokat a iratokat
munka iratokat a iratokat
képződött a iratokat
a iratokat a iratokat
a iratokat a iratokat

Az a boldog szolnoki nyár

IRTA SZÉP ERNŐ

Nagy örömmel mesélt nekem tegnap a Fészekben Zádor Pista barátom valamit, amit magának is jól esett hallanom.

Azt mesélte, hogy megintették neki Szolnokról, hogy a város, meg a megye összefogtak, újra felépítik a szolnoki művésztelépet. Még az őszön hozzáfognak a munkához, jövő nyárára már kész lesz a művészlakások kétharmadrésze, szóval megnyílhat mégint a telép.

Igazán szép, hogy így slatnek a művészek segítségére, mikor még annyi a rom egész Szolnokon. És milyen megható, amit még hallottam Zádor Pistától: a szolnoki munkások nem fogadnak el pénzt az fáradságukért, tiszteltetésből, szeretetből gyógyítják meg az összerombolt művésztelépet.

Sajnálhatja aki nem látta a gyönyörű parkot a Tisza partján. Fák és gyűsok közt a felegyűrt Ingujjal pingáló művészeket; aki nem élvezhette annak az szólnak a szeretetteljű és jövedvel-tell életét.

Vagy harminc esztendeje tarantatták meg a művésztelépet Szolnokon szanyi Lajos meg Fenyves Adolf, a szolnoki táj két hőszeg régi piktora. Ledaszegtek egy kis csapat fialat a maguk festőársaságából, a Szinyeisták közül, a két Pólyát, Tibort meg Ivánt, Zádor Istvánt, Herman Lipócot, Vidovaszky Bélát, Borbereký Zoltánt, Aba-Novák Villt.

Micsoda kedves napokat, estéket töltöttem ott nyaranta, mikor meg-megszöktém a világ elől, magam elől a szolnoki telép szelld vademberei közé.

Es most tíz éve, tizenöt éve milyen mánap délig tartó gyönyörű művészbálók ragyogtak, zengtek abban a lampionos parkban, némelyik szombat éjszakán; ezren rándultak le Pestről is a kedveit piktorok hível, élvezni ezeket a páratlan vidám mulatságokat. Énekesek, énekesnők, kabaré-komédiások vendégszerelptak a szolnoki művészbálókön, ajándékba, elég honorárium volt nekik, hogy ökmaguk is olyan pezsuul mulattak.

Fényes Adolf mester volt a törzsfőnök a telépen, és ő volt a lelke. ő meg a tündérkedves Pólya Tibi a szolnoki nyári művészelétnak, soha a tréfa ki nem fogyott öbelfőlük.

Itthagított bennünket Fényes bécsi is, a két aranyos Pólya is... Itthagított a béke, itthagított a jókedv. Adja a jóisten, hogy a művésztelép új virágai mellett virágozzák, men- nál hamarabb a művésznépnek, meg minden magyaroknak jobb borsza, jobb kedve, boldogsága.

(Zádor István rajosa)

Bernáth Aurél levele Zádor Istvánhoz

Szép Ernő írása a művésztelép újjá-
születéséről

a budapesti lakos művésztagek részére lenne fenntartva, akik az idény folyamán le szándékoznak jönni dolgozni a telepre. Ezeknek a művészeknek a május hóban tartott képviselőtestületi határozat értelmében 2 héten át a Tisza Szállóban a város ingyenesen bocsát rendelkezésére szobát, másik 2 héten pedig 50%-os kezdvezmény mellett.

Chiovini Ferenc, mint érdekelt bizottsági tag, felszólalásában kifejezést adott azon elhatározásának, hogy amennyiben az Igazgatóság többi tagjai jóváhagyják a bizottság határozatát, és ő a műterem bérlője lehet, úgy műtermét bármikor hajlandó megosztani akármelyik művész kollégájával, aki az idény folyamán azt igénybevenni kívánja.”

A Szolnoki Művészeti Egyesület Irattárában lévő 55/1948. sz. október 8-án kelt és Szolnok város polgármesterének írott levélből — mint a mellékletből ez kiolvasható — művésztelepi törzstagi jogokra hivatkozva kérnek garanciát: „az igénybevett műtermek részben évtizedek óta a telep Pesten lakó tagjaié voltak, s így befejezett tények készítették bennünket arra, hogy megkérdezzük... történt-e változás azokban az intenciókban, melyekben mi a legutóbbi pesti közgyűlésünkön megállapodtunk. Föltételezzük, hogy a jelenlegi megoldás átmenetinek számít, s a telep többi műtermének fokozatos helyreállítása után a régi törzstagok jogai nem szenvednek csorbát.” Aláíróként Zádor István, Gáborjáni Szabó Kálmán, Mattioni Eszter, Vidovszky Béla és Bernáth Aurél szerepel.

A művésztelepi törzstagok levelére Bernáth Aurél festőművésznak címezve Zsemlye Ferenc polgármester alelnök megküldi a fent ismertetett jegyzőkönyv másolatát, és azt írja: „a jegyzőkönyvben lefektetett határozatban kidomborodik annak szükséges volta, ideiglenes jellege és az, hogy a határozat az igazgatóság tagjainak jóváhagyását föltételezve, és attól függővé téve hozatott meg.

A legutóbbi igazgatósági ülésen leszögezett irányelvektől ezzel nem kívánok eltérni, de ez a határozat az egyedüli megoldásnak látszott, a már elvégzett és még most is folyó munkák megóvására. 1948. okt. 9.”

A levelezésből kitűnik, hogy a Szolnoki Művészeti Egyesület törzstagjai a művésztelepi önkormányzat szellemének megfelelően a demokratikus közigazgatás időszakában is élni kívántak a művésztelepi törzstagokat megillető jogokkal és köteleességekkel. Bernáth Aurél Zádor Istvánhoz küldött levele is bizonyíték erre.

A Szolnoki Művésztelep felszabadulás utáni éveiről szóló írásunkat zárhatnánk-e költőibb szavakkal, mint Szép Ernő „Az a boldog szolnoki nyár” című írásának közreadásával, aki örömmel ad hírt arról, hogy ismét megindult az élet a Szolnoki Művésztelepen, amelynek életével és nagyszerű művészeivel a múltban oly szoros kapcsolata volt.

Szép Ernő költői hangulatú írását Zádor István megrázó erejű rajza kíséri, amely a Szolnoki Művésztelepet kiégett műtermeivel, elpusztult fenyőivel ábrázolja, ugyanúgy, mint ahogy a művész Budapest vérző sebeit megörökítette számos rajzában.

Az egyesületnek a megszüntetésével a Szolnoki Művésztelepnek ez a korszaka lezárult. A művésztelepeket a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapja vette át, és a képzőművészeti élet irányítása hasonlóvá vált az egész ország képzőművészeti életében. A Szolnoki Művésztelep életének további ismertetése — a terjedelemszabta lehetőségek miatt — most nem feladatunk.

KAPOSVÁRI GYULA